

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννηντάξην,
στεφανον λαχάνων ή πατρίς άς πλέξην.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των άρχαιοτήτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρός έμέ.

Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .

Για τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Τού Σεπτεμβρίου τέσσαρες και δέκα,
σφάζε, μωρέ Σουλτάνε, και πελέκα.

Πεντακόσα πενήντα κι' έφτά,
βλέπω 'μπρος μου νεμπούτι Σοφτά.

Νάδουν πουλί, βρε Φαδουλή.

Νάμουν πουλί νά πέταγα νά 'πήγαινα του 'ψήλου,
και νά πετάξω 'γρήγορος 'στην ξακουσμένη Πόλι,
νά 'δω Σεράγια του Χαμίτ, του πρώτου βρωμοσκύλου,
'πού ξεκληρίζει τον ντουινά καθημερινή και σκολή.

Νάμουν πουλί νά πέταγα νά 'μπώ μες 'στον όντā του,
κι' αν οι γιατροί δέν τούκοφαν άκόμη τά παυτά του
'στον Θεωρή τον βλάμη του τρεχάτος νά γυρίσω
και τō μαντάτο νά του 'πώ νά τον παρηγορήσω.

Νάμουν πουλί νά πέταγα 'στού κόσμου τήν χαλάστρα,
μά νά περάσω μιā στιγμή κι' άπό τά Δαρδανέλια,
νά 'δω τούς στόλους της Φραγκιάς νά φοβερίζουν άστρα,
και βλέπωντάς τους 'στη γραμμή νά ξεραθώ 'στά γέλοια.

Νάμουν πουλί νά πέταγα και μέσα 'στο Παρίσι,
όπου θυσία θά γενή για Τσάρους και Τσαρίτσαις,
και 'στο μωρό τάγέννητο του Τσάρου θά χάριση
κούνιαις χρυσάις και σπάργανα, φασκιάις και σαλιαρίτσαις.

Νάμουν πουλί νά πέταγα 'στους τόπους πού δέν χύνει
κοιλιαίς άνθρώπων και μπαλά του μούλου τō χαντζάρι,
νά 'δω κι' αύτην, πού λέγεται Παγκόσμιος Ειρήνη,
σαν τί στεφάνι της φορούν οι Καίσαρες κι' οι Τσάροι.

Νάμουν πουλί νά πέταγα νά τρέξω μιāν ήμέρα
κι' εκεί κατā τον 'Όλυμπο κι' άκόμη παραπέρα,
και ποταμούς διαβαίνοντας κι' άπάτητα λαγκάδια
νά κελαϊδήσω και νά 'πώ 'στού Μπρούφα τά ζαρκάδια:

« Άφήστε της 'ψηλαίς κορφαίς, της κρυεραίς βρυσούλαις,
κάτω τουφέκια κι' άρματα, σπαθιά και φυσεκλήκια,
γιατί τον Θεωράκη μας τον πιάνουν αναγούλαις
με της Μακεδονιάς σας και με τάρματωλίκια.

» Επέρασαν, παιδιά, και πñν της κλεφτουριάς οι χρόνοι,
γυρίσετε για τō Θεό κι' αφήσετε τά στεία,
κι' ό Θεωρήs όρκίζεται 'στο τρομερό Κορδόνι
διορισμούς εις όλους σας νά δώση κι' άμνηστεία. »

Νάμουν πουλί νά πέταγα κατā τήν Κοπενάγη,
πού Καίσαρες και Βασιλείς ζευκάρουν κουρασμένοι,
νά 'δω τον Ρήγα των Ρωμηών 'στον Τσάρο πλάγι πλάγι,
ν' άκούσω τί κρυφομιλεί, ν' άκούσω τί του κραίνει.

«Αχ! ἄς ἔμπορῶσε κάτι τι κι' ὁ Ρήγας μας νὰ κάνη
καὶ σὰν ἔλθῃ μὲ τὸ καλὸ νὰ πῇ τοῦ Δεληγιάννη:
«τέντωσε τὴν ἀρίδα σου, νὰ μὴ σὲ μέλῃ σκράπα,
κι' ὀρθὰ κοφτὰ στὸν Μόσκοβο τὸν συγγενὴ μου τᾶπα.»

Νᾶμουν πουλὶ νὰ κούρνιαζα' στῶν βράχων τὰ κοτρώνια,
νὰ συντροφεύω τοὺς αἰτοὺς τοὺς νυχτοποδαράτους,
νὰ μὴ μὲ σκιάζῃ Σύνταγμα δεμένο μὲ κορδόνια
καὶ νόμος, ὅπου σκιάζεται τοὺς παχυμουλαράτους.

Νᾶμουν πουλάκι νάκιττα 'ψηλὰ 'ψηλὰ φωληαῖς,
νὰ μὴν ἀκούω χαλασμὸ καὶ Φράγκων μανιφέστα,
νᾶμουν πουλάκι νάφιντα πενήντα κουτσουλιαῖς,
σαρανταπέντε 'στὴ Φραγκιά καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς τὰ ρέστα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ.—'Ας πῶσιν μπόμπαις γύρω μας, ἄς σκάσουν, ἄς βροντή-
τῃς Δύσεως τοὺς Καίσαρες νὰ καταθρονοματίσουν. [σουν,
'Ω δολοφόνι Καίσαρες μὲ τὰ συμφέροντά σας,
τὴν κλάρα πού τὴν πᾶτε;
βλέπω πεσμένα κατὰ γῆς τὰ γαῦρα Στέμματα σας,
κι' ὁ κόσμος σὰς λυπάται.
Φοβίζει τὸν Καίσαρισμὸν ἡ δύναμις τῆς μπόμπας.
ἀντιλαλοῦν οἱ βουχηθμοὶ τῆς ταρταρίου τρόμπας,
καὶ μὲ τὴν δυναμίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνην
τιναζοῦνται τὰ Στέμματα,
ὅποσα τὴν παγκόσμιον ἐθάπτισαν εἰρήνην
εἰς μαύρων σκλάβων αἵματα.
'Ω μπόμπα πολυφίλητος, ἐσύ 'στὸ μέλλον μείνε
τῶν ἀδυνάτων δύναμις, τῶν δυνατῶν τρομάρα,
ὅταν βροντᾷς ὁ βρόντος σου μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι
σφαγμένων δούλων μούγγρισμα καὶ βόγγος καὶ κατὰρα.

Μπόμπαις ὅλοι σας βαστάτε,
ἀερόστατα πετάτε,
κι' εἰς σκηπτούχους Γεσποδάρους
χύσετε πυρὸς χεϊμάρρους.

Ποίος φρίκης ἐποχή!...
βλέπω μπόμπαις σὰν βροχή,
υπονόμους χαμηλὰ
κι' ἀερόστατα 'ψηλὰ
νὰ σκορποῦν φωτιάς καὶ λάβρα
σ' ὅσους θέλουν πλάσι σκλάβρα.

Τρόμος στυγερῶν θανάτων
τῶν θνητῶν τὸ μέλλον εἶναι...
ὅπλον σὺ τῶν ἀδυνάτων
βρόντα βρόντα κι' ὅλο χύνε
πῦρ καὶ φλόγας κεραυνῶν
κι' ἀπὸ γῆς κι' ἐξ οὐρανῶν.

'Ας ψαλοῦν γιὰ σὲ παιᾶνες,
κι' ἄς περάσουν ἀπ' ἐμπρός μου
Ραβασόλ καὶ Φαινιαῖνες
ὡς σωτῆρες σκλάβου κόσμου.

Π.—Πῶς ἀγρίεψες πολὺ,
ἀδελφέ μου Φασουλῆ;
Σὺ τοσοῦτον νουνεχῆς
πῶς στριγγλίζεις παραφόρος;...
'φέτος ἐκ τῆς ἐξουχῆς
ἤλθες τίγρις αἰμοδόρος.

Φ.—Μοῦ 'σάλεψαν ἡ βίδες,
δὲν εἶμαι σὰν καὶ πρῶτα,
δὲς μου χειρὸς βομβίδες,
μάσκουλα καὶ μπουρλότα.

'Εγὼ μ' ἐκαίνο, Περικλῆ, τὸ νούμερο τὸ πρῶτο,
ὁ Φαινιαὶν ὁ Τάυνων, ποῦ κάνει τόσο κρότο.

'Επίτρεψε νὰ κολυμπῶ
μέσ 'στῶν αἱμάτων τοὺς σωρούς,
κι' εἰς ἀερόστατον νὰ μῶ
μὲ Φαινιαῖνας τρομεροῦς,
καὶ τὰ τουφέκια ν' ἀψηφῶ, τῶν κανονιῶν τῆς μπουκαῖς,
καὶ ν' ἀμολᾶρω πίσω μου βρονταῖς καὶ τρακατρούκαῖς.
Μ' ἐπίασε λύσσα τὸν ντουνητῆ τὸν ἄτιμο νὰ κάψω,
νὰ μὴν ἀφήσω φυλακὴ μηδὲ Φρενοκομεῖο,
μὰ κι' ὑπονόμους σκέπτομαι διὰ νυκτὸς νὰ σκάψω,
ποῦ νὰ μὲ βγάλουν ἀσφαλῶς 'στὸ Κεντρικὸ Τμῆμα.
Καὶ τοὺς κόρφους νὰ γεμίσω
νίκελ καὶ ναπολεόνι,
κι' οὔτε κἂν χαρτὶ ν' ἀφήσω
γιὰ νὰ φάῃ τὸ Κορδόνι.

Π.—Γιὰ τοῦτη τὴν ὑπόνομο κι' ἐγὼ σὲ βοηθῶ...
ἔχω λαχτάρα, Φασουλῆ, σὲ κάσσεις νὰ χωθῶ.

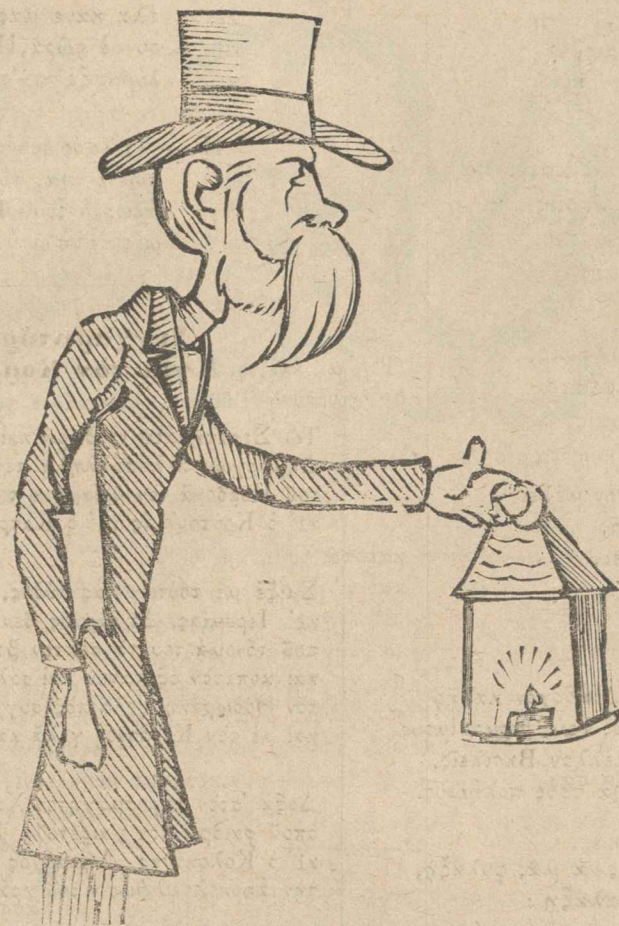
Φ.—Αὐτὸν τὸν πόθεν πάντοτε νομίζω, τυμβωρύχε,
πῶς πᾶς ἐλεύθερος Ρωμηὸς τὸν ἔχει καὶ τὸν εἶχε,
καὶ χάριν τούτου γίνεται πρὸς ὦραν Φαινιαῖν,
οὐ μὴν κι' Ἀρτανιαῖν.

Π.—Εἶδες τί γράφει, Φασουλῆ, τῆς Μιχαλοῦς χρεώστη,
μὴ Ρωσικὴ ἐφημερίς, ποῦ λέγεται Ν ο β ο σ τ η;
Αὐτὴ λοιπόν, βρέ Φασουλῆ, δὲν ξέρω πῶς τῆς 'φάνη,
κι' εἰς ἐν' ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς γνωστῆς εἰς ὅλους κάνει
ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος πῶς θὰ παραιτηθῇ
καὶ 'στὸν κλειδὸν Διάδοχον ὁ θρόνος θὰ δοθῇ,
γιατὶ σὰν νέος εἴμπορεῖ νὰ δράσῃ περισσότερο
καὶ κάπως ἀμειώτερον.

Καὶ σὺ ποῦ κάνεις τὸν σοφὸ καὶ πρῶτο παντογνώστη
μάθε πῶς τέτοια θλιβερά μᾶς γράφει κι' ἡ Ν ο β ο σ τ η.

Φ.—Κι' ἀστεῖα νᾶναι, Περικλῆ, δὲν θέλω νὰ τάκουσω
καὶ τὴν Ν ο β ο σ τ η μοῦρχειται πατόκορφα νὰ λούσω.
Μωρὴ Ν ο β ο σ τ η μπουνταλοῦ, χαχόλα καὶ μαρχούττα,
δὲν ντρέπεσαι καὶ σὺ νὰ λὲς τὰ παραμύθια τούτα;
Κι' ἂν ὁ χρυσὸς μας Βασιλεὺς θελήσῃ καμμιὰ μέρα
νὰ μᾶς παραπικράνῃ,
'μποροῦμ' ἐμεῖς ν' ἀφήσωμε τοῦ γένους τὸν πατέρα
τέτοια δουλειὰ νὰ κάνῃ;
'Μποροῦν ν' ἀφήσουν οἱ Ρωμηοί, Ν ο β ο σ τ η ψαράλια,
ταιοῦτον Βασιλεῖα,
ὅπου ποτὲ δὲν 'χάλασε κανένα μας χατήρι,
ὁ δὲ λαὸς φωνάζει:

«ἄς βασιλεύῃ μοναχὰ κι' ἂν τρώγω ψωμοτύρι
καθόλου δὲν μὲ νοιάζει;»
Δύσκολο σὰν τὸν Ρήγα μας καλλίτερος νὰ γίνῃ,
ἀνεύθυνο τὸν θέλωμε κι' ἀνεύθυνος θὰ μείνῃ,
κι' ὅποιος γι' αὐτὸν δὲν χάνεται τὸν τρῶν τὰ μαῦρα φίδια...
τὸν Δεληγιάννη θέλωμε;... τὸν Δεληγιάννη φέρνει...
δὲν θέλωμε τὸν Θεωρῆ;... φωνάζει ξεκουμπίδι.

Ὁ Θεωρῆς βαστώντας φανάρι' ἡλεκτρικὸ
ζητεῖ τὸ Κομητάτο τὸ Μακεδονικόν.

κι' ὁ Θεωρῆς 'στὴν Καρκαλοῦ τὸ φύσημά του πέρνει.
'Ολοι περνοῦμε μὴ χαρὰ μὲ τέτοιο διπλωμάτη
καὶ μήτε φαίνεται κανεὶς σοφότερος πιλότος,
κι' ὅταν νὰ φαντασθῶ Ρωμαῖκο Παλάτι
χωρὶς ἐκεῖ νὰ 'βρίσκεται Γεώργιος ὁ πρῶτος.

Ὁ λόγος τοῦ γλυκύτατος, τὸ σκέρτσο τοῦ μαρβόλικο,
χαρὰ γιὰ τὸν φτωχόν,

εἰς δια χάρις ἀρθαστος, ἀλάτι, πνεῦμα μπόλικο,
καὶ σπῆρτο μοναχό.

'Ολοι τοὺς καταδέχεται, ποῦ λέμε πῶς ξεχάνει
τὸν Βασιλεῖα νὰ κάνῃ.

Μίς' ἀπὸ τὸ Παλάτι τοῦ δὲν ἔδωξε κανένα,
εἰς μὰζι μὲ τοὺς μικροὺς, ἴδιος μὲ τοὺς μεγάλους...

πόσας φορὰς δὲν 'χάλασε 'στοὺς μπάλους τοῦ κι' ἐμένα,
πόσας φορὰς τὸν 'χάλασε καὶ 'στοὺς δικούς μου μπάλους;

πόσας φορὰς, βρέ Περικλῆ, δὲν τοῦκνα καντάδα
μὰζι μὲ τὴν στριγγλίζουσαν τῶν τέκνων μου πενταδα;

πόσας φορὰς ἠδύκοησεν ἡ περισσὴ τοῦ χάρις
τανάλατα τραγούδια μου νὰ τοῦ φανοῦν ὠραία;

πόσας φορὰς κι' ὁ σκύλος μου, ὁ Γκιουλ ὁ κοκκαλιάρης,
μὲ τὸν μακάριον τὸν Μ ω ψ δὲν ἔπαιξε παρέα;

πόσας φορὰς δὲν ἔπρεπε 'στὸ φρέσκο νὰ μὲ βάλῃ
κι' ὅμως ποτὲ δὲν μούκανε μὴ τέτοια συμφορά;

πόσας φορὰς τὸν ἴδαμε κι' ἐμεῖς τὸ καρναβάλι
νὰ χαρτεῖται σ' ἂν φ α σ ὦ ν μὲ κάθε μασκαρὰ;

Εἰς ἕνα τέτοιο 'Ανακτα φιλόλαον ἐν γένει
καθένας ἄς ἐλπίσῃ,

μόνο ποῦ 'στὸ μπαλκόνι τοῦ καμμιὰ φορὰ δὲν βγαίνει

παράδες νὰ σκορπίσῃ.

Π.—Χαριτωμένος Βασιλεῖς, καυμένη Φασουλῆ,
καὶ μόλις μὲ παραιτήσιν τὸ κράτος ἀπειλεῖ,
κτυποῦμε τὰ κεφάλια μας κι' ἀρχίζομε νὰ κλαῖμε...
'οἷζωσε μέσα μας βαθεῖα καὶ μὴν ἀκούς τί λέμε.

'Εδῶ κι' ὁ Κόδρος ἂν ἔλθῃ, θὰ μουρμουρίσουν τόσοι,
κι' ἀπὸ τὴν γρίνα τῶν Ρωμηῶν κι' αὐτὸς δὲν θὰ γλυτώσῃ.

Φ.—Κι' ἂν ποτὲ παραιτηθῇ, ποῦ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ,
ὁ λαὸς γονατιστὸς ἐμπροστὰ τοῦ θ' ἀλαλάξῃ:

«Μὴ τὸν τόπο παραιτήσῃς, ποῦ σ' ἀγάπησε πολὺ,
ποῦ τὸν πλούτισες μ' ἐγγόνια καὶ παιδιὰ δημοφιλῆ,

μὴ τὸν τόπο παραιτήσῃς καὶ τοὺς φίλους τοὺς παληούς,
μὴν ξεχάνῃς τὸ Τατόι, μὴν ξεχνᾷς τοὺς Πεταλιούς,

μὴ ποτὲ σου παραιτήσῃς δίχως ἑλεος καὶ πόνον
τὸ Ρωμαῖκο λεφοῦσι;

ποῦ μετέφερε τὴν δόξαν τῶν ἀρχαίων Μαραθῶνων
κατ' εὐθείαν 'στὸ Μαρούσι.

Μὴν ἀφήσῃς—διμένα!—

χώραν δυντὼς ζηλευτὴν,
ποῦ στεφάνωνες καθένα

τῆς εἰρήνης νικητὴν.

Εὐθυμοῦ τὸν Φασουλῆ

καὶ τὰς ὥρας τὰς φαιδράς,
ὅταν ἔσκουζαν πολλοὶ

ὅτι πρέπει καὶ νὰ δρᾷς.

Ἐνθυμοῦ τῆς βαρκαρόλαις
γιά τὰ τόσα σου ταξείδια,
μὴν ξεχνᾷς ὅλους κι' ὅλους,
τοὺς χοροὺς μας, τὰ παιχνίδια.

Μὴ μᾶς λές πῶς δὲν σέ μέλει
γιὰ τὸν κόσμον τῆς Αὐλῆς,
μὴν ξεχνᾷς τὸν Θῶν, τὸν Λέλη,
καὶ τοὺς ἄλλους προσφιλεῖς.

Μὴν ἀφίνης τέτοιοι τόποι,
δοξασμένε Βασιλεῖα,
ποῦ δὲν ἔχει διόλου κόπο,
μήτε ζόρικη δουλειά.

Κι' ἂν δὲν δράσης, δὲν τὸν μέλει
τὸν λαό σου τὸν τεμπέλη,
τέτοιος εἶναι, τέτοια θέλει,
πάντα λόγια σὰν παστέλι,
ροδοζάχαρι καὶ μέλι.

Κι' ἂν πρὸς δρᾶσιν εἰς τὸν θρόνον τὸν Διάδοχον καλῆς
κάθισε καὶ σὺ νὰ ζήσης 'στους Ρωμηοὺς τοὺς θερμοαίμους,
κι' ἐδῶ πέρ' ἂς βασιλεύουν δηρὸ 'στὸ μέλλον Βασιλεῖς,
ὁ μπαμπᾶς γιὰ τὴν εἰρήνη, τὸ παιδί γιὰ τοὺς πολέμους.

Π. — Κι' ἂν ποτὲ παραιτηθῇ, ποῦ θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ,
ὁ λαὸς γονατιστὸς ἐμπροστὰ τοῦ θ' ἀλαλάξῃ:
«Τώρα θέλεις τὴν καρδοῦλα τοῦ λαοῦ σου νὰ πικράνης,
τώρα ποῦλειψαν σκοτούραις καὶ φρικτῶν πολέμων φόβοι,
ποῦ δὲν μαίνεται ξιφῆρης σὰν καὶ πρὶν ὁ Δεληγιάννης,
μήτε λάχανα μοιράζει, μήτε χέρια πετσοκόβει;

Τώρα ποῦφυγες καὶ σὺ,
Κορωνίτσα μας χρυσή,
νὰ 'μιλήσης μὲ τὸν Τσάρο
καὶ μὲ κάθε Γοσποδόρο;

Τώρα ποῦ 'μπορεῖς νὰ σώσης
ὑπηκόους ἀφανεῖς,
κι' ἴσως κᾶτι κατορθώσης
μὲ τοὺς τόσους συγγενεῖς;

Τώρα ποῦλειψε κι' ἡ γρίνα,
ποῦ 'συχάζουν καὶ 'στὴν Κρήτη,
καὶ τὴν Λάμια Μπουμπουλίνα
τὴν 'βαπτίσαν Ἀρφιτρίτη;

Τώρα ποῦ κυττᾷ καθεὶς
πῶς τὸ μέλλον μας ροδίζει;
τώρα θὰ παραιτηθῇς,
ποῦ κι' ὁ στόλος δὲν καπνίζει;

Τὸν λαό σου μὴν τρελλάνης,
Βασιλεῖα μας λαοσώστη,
τέτοιο καζο μὴ μᾶς κάνης,
βγάλε ψεύτρα τὴν Ν ο β ό σ τ η.

Φ. — Πρὸς θεοῦ ἀναβλέπε το,
ἔλα κάνε μας τὴ χάρι,
σὺ δὲ τώρα, Περικλέτο,
λύσσαξέ με 'στὸ 'στηλιάρι.

Π. — Ὁ λαός σου σέ καλεῖ,
σῶνε πιᾶ, τοῦ Τσάρου τᾶπει,
ὅμως δέξου, Φασουλῆ,
μὲς 'στὴ μούρη πέντε φάπαις.

Συγχαρητήρια Δημοσικά γιὰ τὸν Κορδόναρον δημοσικά.

Τῷ Στρατηλάτῃ Θεωδωρῇ καὶ πάλιν νικητήρια...
Δημάρχων ἄλλεπάλληλα πετοῦν συγχαρητήρια...
τοῦ Κορδονᾶ τὸν θρίαμβον περὶς Δῆμος δὲν γερᾷται,
κι' ὁ Κουτουλῆς κι' ὁ Κατρουλῆς φρενήρης τὸν συγγ...

Σμίξε μὲ τούτων τὰς αὐδᾶς, παράτονος αὐδή μου,
κι' Ἱερεμίας, Δήμαρχος δὲν ξέρω τίνος Δήμου,
ποῦ τὸνομά του τὸ σεπτὸν βαρὺν σημαίνει ὀρθον
καὶ κοπετὸν ὀξύτατον καὶ σάλον τρικυμίας,
τὸν Θεωδωρᾶν γελαστὸς συγγαίρει μετ' ἐκείνων
καὶ μὲ τὸν Κόρδονον γελᾷ καὶ πᾶς Ἱερεμίας.

Δέξῃ 'στὸν ἀπροσμάχητον Χαλέπαν τῶν Κρητῶν,
ὁποῦ φαῖδροι τὸν χαιρετοῦν Ἱερεμίου στόνοι,
κι' ὁ Κολοκύθας, Δήμαρχος Παραχελωτῶν,
τὴν ἀποκολεσκύνθωσιν τοῦ κράτους στεφανώνει.

Κι' ὁ Κολοκύθας ἐκ χαρᾶς μετὰ τῶν ἄλλων κλαίει
κατάπληκτος πρὸ τῶν νικῶν τοῦ λάμποντος Εἰδώλου,
κι' ὁ Θεωδωρᾶς δι' αὐτοῦ γενναίως ἐπιπλέει
ἐπάνω κάθε ποταποῦ μηχανορράφων δόλου.

Ἐφθόνησαν τὸ τρόπαιον αὐτὸ τοῦ Θεωδωρῇ
κι' εἶπαν πεινῶντων πλήθη:
«ὁ ποντικὸς 'στὴν τρύπα τοῦ μονάρχου δὲν χωρεῖ,
σέρνει καὶ κολοκύθι».

Κι' ἐκεῖνος τοὺς ἀπέδειξε πῶς τὸ συγχαρητήριο
καθόλου μὲ τὴν ρίγανη δὲν εἶναι κολοκύθι,
ἀλλὰ τῆς νίκης τῆς νωπῆς νωπότατον τεκμήριον,
ποῦ τὴν ἀντιπολίτευσιν 'ρεζίλεψε 'στ' ἀλήθειαν.

Δόξα τῷ Θεωδωρᾶν μας, ἀνδρὶ λαοπροβλήτω,
κι' ὁ Κωθωνίων Δήμαρχος μὲ τοῦτον ἐξεμάνη...
ἂν τοῦ Σουλτάνου σύμμαχος ὁ Θεωδωρῆς δὲν ἦτο,
ὁ Πατισᾶχ δὲν θάβγαζε τῆς Κρήτης τὸ φερμάνι.

Τὸ κράτος σου, Κορδόναρε, λαμπρὸν ἐμεγαλύνθη
καὶ νῦν συγχαρητήρια τοῦ Κολοκύθα πάλιν,
τοὺς Κρητὰς σὺ τοὺς ἐσκεπες καθὼς ἡ κολοκύνθη,
ποῦ τὸν προφήτην Ἰωάνν' ἐσχίσσε τὸ πάλιν.

Σὺ τὰ κολοκυθίζοντα κωθώνια μας βοήθη,
κι' ἐμεῖς κολοκυθίζοντες μετὰ τοῦ Κολοκύθα
δείχνομεν τὸν Κορδόναρον μὲ τῆς χειρὸς τὸν δείκτην,
κι' ὡς πᾶς σ α τ έ μ π ο τρώγοντες γλυκὺν κολοκυθιστῆν,
ὑμνοῦμεν τὸν μαλάξαντα τὸν Κοῦρδον σκυλοπνίκτην,
ποῦ μὲ κορμούς ἀνθρωπινούς ἐπάτωσε τὸν Βέσπορον.

